

Sygn. akt IV CNP 53/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w S.
z dnia 29 kwietnia 2015 r., sygn. akt I Ca [...],
w sprawie z powództwa R. B.
przeciwko M. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 marca 2016 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.200 (tysiąc dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

UZASADNIENIE

Powód wystąpił o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. z 29 kwietnia 2015 r., którym oddalone zostało jego powództwo o zasądzenie kwoty 15.966 zł z odsetkami od dnia doręczenia odpisu pozwu. Powód dochodził tej kwoty na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu, zarzucając, że pozwany pobrał ją wbrew umowie łączącej go z powodem.

Skarżący stwierdził, że od wyroku Sądu Okręgowego z 29 kwietnia 2015 r. z uwagi na wartość przedmiotu sporu nie przysługiwała skarga kasacyjna i brak jest

podstaw do wystąpienia ze skargą o wznowienie postępowania zakończonych tym wyrokiem. W tym zakresie stanowisko skarżącego nie budzi wątpliwości.

Skarżący oświadczył, że szkoda, którą poniósł wskutek wydania orzeczenia wynosi 15 966 zł i jest równa należnościom, które pozwany otrzymał od osoby, której wynajął obiekt oddany mu w użyczenie przez skarżącego, pomniejszonej o koszty dzierżawy gruntu opłacane na rzecz spółdzielni. Świadczenie w takiej kwocie zasądził na rzecz powoda Sąd pierwszej instancji, a wyrok ten został zmieniony zaskarżonym wyrokiem.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. do wymogów konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia należy wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny i uzasadnienie jej podstaw. Skarżący zarzucił, że orzeczenie Sądu Okręgowego zostało wydane z naruszeniem art. 712 § 1 i 2, art. 716 k.c. przez błędną wykładnię i zastosowanie tych przepisów oraz art. 405 i n. k.c. przez ich niezastosowanie, a nadto art. 715 i 354 k.c. w formie, której nie sprecyzował.

Bezsporną w niniejszej sprawie i eksponowaną przez skarżącego okolicznością było to, że łączyła go z pozwanym umowa użyczenia (art. 710 k.c.). Skoro tak, to w zakres jego uprawnień jako użyczającego nie wchodzi możliwość domagania się od pozwanego wynagrodzenia za korzystanie z przedmiotu użyczenia, gdyż istotą tej umowy jest zezwolenie na bezpłatne używanie rzeczy przez biorącego ją w użyczenie. Skoro nie powód lecz pozwany jako biorący rzecz w użyczenie oddał ją osobie trzeciej w najem, a umowę tę zawarł we własnym imieniu, to uprawniony do pobrania czynszu należnego wynajmującemu w ustalonej umową wysokości był oczywiście pozwany, a nie powód. Powód nie ma tytułu do zażądania od pozwanego, by ten wydał mu czynsz pobrany na podstawie umowy skutecznie zawartej przez pozwanego z osobą trzecią.

Powód utrzymuje (i na to wskazują też ustalenia Sądów *meriti*), że pozwany wynajął lokal oddany mu w użyczenie z naruszeniem postanowień umowy użyczenia, a to oznacza, że mógłby odpowiadać wobec powoda za szkodę wyrządzoną w związku z niedotrzymaniem jej postanowień (art. 471 k.c.). Na tę podstawę ewentualnej odpowiedzialności pozwanego wskazał też Sąd Okręgowy w motywach zaskarżonego wyroku, objaśniając przy tym, że jeśli stosunek prawny

między pewnymi osobami został ukształtowany umową i w niej mają źródło wzajemne prawa i obowiązki tych osób, to oczywiście nie może być mowy o ocenie ich relacji na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu. Roszczenie o odszkodowanie za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy (naruszenie umowy) oczywiście nie jest tożsame z żądaniem wydania bezpodstawnego wzbogacenia. Pozwany nie pobrał kwoty 15 966 zł od powoda, lecz od osoby trzeciej i zatrzymał to świadczenie jako czynsz najmu, a zatem podstawnie.

Przytoczone wyżej okoliczności już *prima facie*, bez potrzeby przeprowadzania pogłębionej analizy prawnej zaskarżonego wyroku, usprawiedliwiają tezę, że skarga powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku nie może być uwzględniona (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 stycznia 2001 r., I PKN 794/00, OSNP 2002, nr 17, poz. 412; z 6 lutego 2009 r., I BP 19/08, LEX nr 746163; z 14 kwietnia 2008 r., I BP 1/08, LEX nr 470957).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 424⁹ k.p.c., a co do kosztów postępowania - 108 § 1 i art. 98 § 1 w zw. art. 424¹², art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 12 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013, poz. 490 ze zm.), orzeczono jak w sentencji.